

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

*Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov om Ligbrænding af 1. April 1892.*

(Lovforslaget findes i Tillæg A., Sp. 2453 ff.).

Sagen sattes til Forhandling.

**Moltesen:** Jeg skal paa mit Partis Vegne erklære, at vi give det foreliggende Lovforslag vor fulde Tilslutning. Som Forholdene have udviklet sig, vilde det være urimeligt at opretholde § 2 i Loven af 1892. Personligt kunde jeg have ønsket, at man i endnu højere Grad kunde have imødekommet det Andragende, der er indkommet til Regering og Rigsdag fra Bestyrelsen for folkelig Ligbrændingsforening, men i Sager som disse, hvor saa mange værdifulde Følelser spille ind, er det utvivlsomt rigtigt at gaa skridtvís frem, som man har gjort i 1892 og 1894 og forhaabentlig ogsaa vil gøre i 1910.

**Stauning:** Jeg er meget glad ved, at Regeringen beskæftiger sig med Spørgsmaalet om en Forbedring af Loven om Ligbrænding. Jeg vil gerne minde om, at Ligbrændingssagen har haft ret ublide Kaar at arbejde sig frem under her i Landet. Foreningen for Ligbrænding begyndte sin Virksomhed i 1881, og først efter 10—11 Aars Vanskeligheder lykkedes det at faa vedtaget en Lov, der tillod Ligbrænding. Efter at Foreningerne en halv Snes Aar havde kæmpet med en Mængde Vanskeligheder, var det første Krematorium blevet bygget, uden at man dog havde Lov til at foretage Ligbrænding. Der nedlagdes fra Autoriteterne Forbud mod, at de foretoges, skønt der ingen Steder i Lovgivningen fandtes Bestemmelser derom. Men det benyttede man netop som Paaskud til at sige, at saa var det heller ikke tilladt. Om dette Forbud førtes der i 1891 en Retssag, og det var navnlig den, der endelig førte til, at man fik Loven af 1892. Sundhedskollegiet raadede til at opfylde Foreningens Andragende om, at Ligbrænding blev lovlig tilladt, og et Lægemøde udtalte, at der var Fare for Befolkningens Sundhedstilstand paa Grund af Kirkegaards- og Begravelsesforholdene og anførte en Mængde Grunde, der talte mod den almindelige Begravelsesform, anførte Husenes Nærhed ved Kirkegaardene, Afløbsforhold og Grund-

vandsforhold som Grunde, der talte for at tillade Ligbrænding og Fremme af den Sag, som nogle faa Mænd havde rejst herhjemme. Det anførtes af Sundhedskollegiet, at Kirkegaardene kunde blive uberegnelige Kilder til Sygdomsudbredelse gennem Jordbund og Vand. Det forekommer mig, at disse Grunde ogsaa tale for, at man ophæver de Hindringer, der ere for Iværksættelse af Ligbrænding.

Trods Sundhedsautoriteternes Ønske om at fremme Ligbrændingstanken, fik den, som sagt, en lang Modstand at kæmpe imod, og denne Modstand eksisterer delvis endnu. Om det end efter Loven af 1892 blev lovligt at foretage Ligbrænding, indeholder Loven dog i Virkeligheden adskillige hindrende Bestemmelser, som jeg synes, Tiden maa være inde til at fjerne i højere Grad, end det gøres ved det Forslag til Ændringer, der nu foreligger fra Regeringen. Den Gang man kæmpede om Tankens Anerkendelse, var det jo særlig Kirkeministeriet og Kirkens Mænd, der ydede Modstand mod Ligbrændingssagen, skønt Ligbrænding selvfølgelig ikke har noget som helst at gøre med eller imod Religionen og kan ønskes foretagen af religiøse Folk lige saavel som af andre.

Som sagt, den bestaaende Lov af 1892 indeholder forskellige lidet tidssvarende Bestemmelser. Jeg ønsker paa dette Omraade intet andet end Frihed, Frihed for dem, der ønske Ligbrænding, til at faa det foretaget uden de Hindringer, Loven nu stiller. Det forekommer mig, at det rimeligste var, at hvor intet andet Ønske var fremsat af den afdøde, maatte de efterlevende have Lov til at foranstalte Ligbrænding, hvis de fandt det stemmende med deres Ønske. Regeringens Forslag til Ændringer forekommer mig derfor ikke tilfredsstillende. Det er kun i uvæsentlig Grad, det udvider Friheden til at faa Ligbrænding foretagen. Jeg minder om, at jeg i Januar tillod mig at indbringe et Andragende fra Folkelig Ligbrændingsforening og Foreningen for Ligbrænding, de to Foreninger her i Landet, som beskæftige sig med denne Sag. Dette Andragende angav de Ændringer, man ønskede foretagne i Loven i §§ 2 og 3. Regeringsforslaget forandrer ikke Loven saa meget, som Andragendet ønsker. Det ændrer i sit første Stykke Udtrykket om Testamentsformen noget, men opretholder dog i Virkeligheden de generende Regler, hvorefter man i Testamentsform skal af-